

Συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Χατζής ὁ Μυτιληναῖος, ἐν ἔτει 784, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

*Ὁ Θεόδωρος μαρτυρήσας προφρόνως,
καὶ προφρόνως δέδεκται ἄφθαρτον στέφος.
Τριακοστῇ ἀγχόνῃ, Θεόδωρος ἦρθη πόλῳ δόξης Θεοῦ.*

Εἰς τὴν κώμην τῶν Πύργων τῆς Θερμῆς ἐν Λέσβῳ ἐγεννήθη ὁ Θεόδωρος ὁ Μυτιληναῖος ἢ Χατζής, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1740-1750 μ.Χ.

Οὗτος ὑπῆρξεν εὐσεβῆς Χριστιανός, ἐνυμφεύθη εἰς ἡλικία νόμιμον, καὶ ἀπέκτησε τέκνα, πρὸς βιοπορισμὸν τῶν ὁποίων ἠργάζετο σκληρῶς. Συνέβη ὁμως ἡμέραν τινά, συνεργεῖα τοῦ πονηροῦ, ἕνα ἀπρόοπτο γεγονός εἰς αὐτόν. Ἐθυμώθη διὰ τινὰ αἰτίαν, ἐξοργίσθη λίαν, ὥστε ἀπώλεσε τὰς φρένας του, καὶ ἠρνήθη τὴν πίστιν του, ἀσπασθεὶς τὸν Μωαμεθανισμόν. Ὅταν συνῆλθε καὶ ἀντελήφθη τὸ λάθος του, κατέλιπε τὰ πάντα, καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐλθὼν ἐν Ἀγίῳ Ὅρει, ἔνθα ἐξομολογήθη, ὑπεβλήθη εἰς αὐστηρὸν κανόνα καὶ σκληρὰς ἀσκήσεις, ὑπομείνας ἀγογγύστως πάντα τὰ διαταχθέντα, καὶ χρισθεὶς τῷ θείῳ μύρῳ, ἐπὶ ἀλλαξοπιστήσας ἀπώλεσε τὴν χάριν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων· εἶτα, λαβὼν εὐλογία ἄπο τοῦ πνευματικοῦ του, ἐπανῆλθε συγκεχωρημένος ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, καὶ ἀποφασισμένος ἵνα ὀδεύσῃ τὴν τοῦ μαρτυρίου ὁδόν, πρὸς πλύσιν τοῦ φρικτοῦ ἁμαρτήματος, ὃ εἶχε διαπράξει.

Ἐμπλεως θάρρους προσῆλθεν ἐκουσίως τῷ κριτῇ τῶν Τούρκων, καὶ ὁμολόγησε μετὰ παρήρσις τὴν χριστιανικὴν του χρυσὴν πίστιν, ἀπορρίψας τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ψευδῆ καὶ εὐτελεστέραν παρὰ τῶν ἀλλοπίστων, μείνας τοῖς ἀνυποίστοις βασάνοις ἀπτόητος καὶ ἀήττητος, ὡς ἀδάμας στερρός, ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ὀπλίτης. Ἐφυλακίσθη, ἐχλευάσθη, ἐδάρη ῥοπάλοις ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ ἀγριεμένου καὶ μανιακοῦ ὄχλου, ἐπὶ περιϋβρίσει τὴν πίστιν τοῦ Ἰσλάμ, καὶ ἐμαχαιρώθη εἰς τὸν μηρόν. Ὁ κριτὴς ἰδὼν τὸ ἀσάλευτον τοῦ Μάρτυρος περὶ τὴν πίστιν του, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν ναζίρη. Ἡ τελικὴ ἀπόφασις τοῦ Τούρκου Ὁμὲρ Ἀγᾶ, ἦν ὁ θάνατός του δι' ἀγχόνης.

Ὁ καρτερικὸς Ἀθλητὴς Νεομάρτυς Ἅγιος Θεόδωρος, ἔλαβε παρὰ τῶν δημίων τὸ σχοινίον, τὸ ἠσπάσθη εὐλαβικῶς, καὶ τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὸν λαμόν του, ὀδεύων περιχαρῆς πρὸς τὸ μαρτύριον. Εἰς τὴν θέσιν Παρμάκ Καπὶ τῆς πόλεως τῆς Μυτιλήνης, ἀφοῦ πρῶτα προσηυχήθη καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους Χριστιανούς, ἐτελειώθη ἀγχόνῃ, τὴν 30^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1784 μ. Χ., ἥτοι ἕνδεκα ἔτη πρὶν ἀπὸ τὸν ἕτερον συνώνυμόν του καὶ πολιοῦχον Νεομάρτυρα Μυτιλήνης, Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Βυζάντιον.

Τὸ τίμιον λείψανό του οἱ Τούρκοι τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ὅποια τὸ ἐσεβάσθη καὶ τὸ ἔβγαλεν εἰς τὴν ἀκτὴν. Οἱ Χριστιανοὶ λαβόντες τὴν ἄδειαν τοῦ

Τούρκου κριτοῦ, τὸ ἐνεταφίασαν μετὰ τιμῶν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μόθωνος τῆς νήσου Λέσβου, ἔνθα παρέμεινε κρυπτόμενον, ἄχρι τῆς ἀνακομιδῆς του, γενομένης ἱεροπρεπεστάτως τὴν 4^{ην} Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1967 μ. Χ. Ὁ Ἅγιος τιμᾶται λαμπρῶς εἰς τὴν γενέτειρά του, ἔνθα ἀνηγέρθη ναὸς, φυλάσσεται δέ, μερὶς τῶν σεπτῶν λειψάνων σου.